

Het wereldei

Eens was alles ononthuld,
Niet gezien, ook niet gehoord,
Ongeweten, onherkend,
Was in tijdeloze slaap gehuld.
Toen ontwaakte – wonder aller wond'ren! –
Uit des niet-zijns diepe zwijgen,
Uit de nameloze, onbewogen nacht,
Hij – de zalige ontstaande,
Hij – de nimmer te doorgrondene,
Hij – de scheppend' onvergank'lijke.
Op een gouden ei geleek het,
Duizendstralig zonnig was het,
God'lijk denkend leefde daarin
Brahma, vader aller wezens.
Niets deed Brahma, leefde licht,
Zo verstreek er een vol jaar.
Maar toen deelde hij het ei,
Uit de beide helften vormde
Hij de hemel en de aarde.
In het midden ademde hij lucht,
Schiep het huis der wateren, het heilige.

Hoe Manoe uit de zondvloed werd gered

Brahma, de vader van alle wezens, schepper van al het zijn, had zich ter ruste begeven. Toen hij al in diepe slaap was, stroomden nog steeds de heilige toverwoorden van de Veda over zijn lippen. Stil slopen demonen naderbij, pakten ze weg en met het gestolene richtten zij al gauw groot onheil aan. Toen Brahma ontwaakte besloot hij een machtige water-vloed over de aarde te zenden om haar weer schoon te wassen van al het kwaad.

Nu leefde er op aarde een wijze en vrome man, Manoe. Hij was koning over een klein volk. Om zijn ziel te louteren oefende hij zich in strenge zelftucht: hij was gaan staan aan de oever van de zee op één been, met zijn armen omhooggestrekt en zijn blik onafgebroken gericht op een punt in de verte. Jaar in jaar uit stond hij zo.

Op een dag kwam er een klein visje naar de oever toe zwemmen. Er gebeurde een wonder: Manoe kon horen wat het visje zei. 'Grote koning', begon het, 'ik ben in nood, want in de zee verslindt de ene vis de andere vis en nergens zijn de kleinen veilig voor de groteren. Red mij, rechtvaardige koning, dan zal ik jou later ook redden als je in nood bent.' Manoe zei: 'Hoe zou ik je kunnen redden?' De vis antwoordde: 'Haal mij uit het water.'

Manoe werd door ontferming bewogen. Hij tilde het visje behoedzaam uit zee en legde het op het met schelpen overdekte strand. Toen vulde hij een schaal met water en deed de vis erin. Onmiddellijk begon de schaal een zacht lichtschijnsel te verspreiden, alsof het opeens volle maan was geworden.

Het visje begon te groeien en weldra werd de schaal te klein voor hem. Manoe deed hem in een grotere kom, maar het duurde niet lang of ook deze werd te klein. Steeds grotere kommen moesten worden aangedra-

gen om de vis te kunnen bevatten en tenslotte moest hij in een vijver worden gedaan. Toen hij daarin was, groeide hij nog steeds door. Iedere dag werd hij mooier. Zijn ogen leken op lotusbloemen en zijn lichaam, dat glansde als paarlemoer, verspreidde een hemelse geur.

Het duurde niet lang of de vijver werd ook te klein voor de vis en Manoe moest hem naar de brede, rustig voortstromende rivier brengen. Hoe groot de vis ook lijken mocht, om te dragen was hij vederlicht. De vis bleef maar doorgroeien, de wijde rivier werd te smal voor hem en uiteindelijk moest Manoe hem weer naar de zee terugbrengen.

Al die tijd had de vis niet gesproken. Maar nu de zilte golven hem omspoelden, begon hij weer te spreken. Dit zei hij: 'Je hebt gevonden, o vrome man, waarop je je blik gericht hebt gehouden. De lange beproeving, waaraan je was blootgesteld, heb je feilloos doorstaan, daarvoor zul je beloond worden. Luister goed: Er zijn moeilijke tijden in aantocht. De gehele aardbol zal in beweging komen en bergen en dalen zullen door een geweldige overstroming worden geteisterd. Geen muur of stormdam zal de vloed kunnen keren. De wolken van de hemel zullen naar beneden komen en de aarde met alles wat erop is zal ten onder gaan. Jij echter, bouw een stevig schip en voorzie het van alle behoeften voor een verre tocht. Vul het met zaden en granen, van elke soort één, en als de dag van de grote vloed is aangebroken, bestijg dan vol vertrouwen je waterfort, jij en de jouwen, de zeven heilige leraren der wijsheid. Kijk dan naar mij uit, voor de kust zal ik heen en weer zwemmen, aan een grote hoorn zul je mij herkennen. Slinger dan zonder dralen een touw om mijn hoorn, opdat ik jullie over de zee heen naar een ver land kan brengen.'

Dat was wat de vis zei. Manoe had aandachtig geluisterd en zei, terwijl hij deemoedig voor de vis boog: 'Wonderbaarlijke heerser over de golven, wat jij hebt bevolen, zal ik gehoorzaam doen.' Daarna ging hij heen, bouwde het grote schip zoals de vis het had gezegd, en bereidde alles voor.

Toen nu de dag van de grote regen, vol donder en bliksem, was aangebroken, ging hij aan boord met zijn klein volk. De wateren begonnen te stijgen en Manoe keek uit over de watervlakten om te zien of hij de wondervis kon ontwaren. En zie, als een berg kwam de vis uit de zee opduiken, gemakkelijk te herkennen aan de hoorn. Toen slingerde Manoe het touw om zijn hoorn. Pijsnel schoot de vis vooruit en trok het schip achter zich aan. Nu eens voerde de tocht hoog over de toppen van de golven heen, dan weer ging het laag door de allerdiepste golfdalen. Het schip was afwisselend omgeven door witte nevels en pikzwarte wolken, het werd getart door stormvlagen en striemende regenbuien, terwijl er overal rondom monsters opdoken uit de golven.

Maar dit alles kon het schip niet deren. Manoe stond daar temidden van woelige golven en spattend schuim en keek onafgebroken naar het glanzende spoor van de vis. Jarenlang duurde de tocht, totdat de hemel weer wat lichter begon te worden. De wereld klaarde op en de top van een berg kwam in zicht. Hieraan bond Manoe zijn schip vast. De wateren begonnen te slinken en na verloop van tijd konden allen behouden aan land gaan. (De berg wordt tot op de dag van heden nog genoemd Naubandhanan, dat betekent: 'Scheepsbindingspunt'.)

Nu pas herkenden zij wie al die tijd in de gedaante van de vis was schuilgegaan. Het was Brahma, de eeuwige oergrond van het zijn. Brahma sprak: 'Door Manoe moeten alle schepselen opnieuw worden gevormd, ieder volgens zijn aard, zoals het door mij is bepaald. Door strenge zelftucht en een nederig gemoed zal hem dat grote werk wel lukken.'

Zo geschiedde. De wereld kwam weer tot leven en kreeg weer kleur. Geurende bloemen kwamen uit de meegebrachte zaden en ontelbaar veel kruiden ontsproten aan de nu weer groene aardbodem. Een heldere hemel welfde zich boven de nieuwe dag.